

Scénář – Jana Heralová – ZŠ Jiráskova

Jana Heralová, která 50 let učila na naší základní škole Jiráskova, se narodila v roce 1941 v kladenské čtvrti Motyčín. I když do této čtvrti 2. světová válka příliš nezasahovala, samozřejmě na všechny její obyvatele působila negativně. Jana v té době byla příliš malá, ale na nálety se zapomenout nedá...

„My měli doma klenutý sklep, a to říkali, že jako je bezpečnější než obyčejný. Takže vždycky jsme, to mám v hlavě, že sice mi byly ty 4 roky, ale že jsme scházeli vždycky dolů do sklepa.“

V roce 1947 začala malá Jana chodit do obecné školy v Motyčíně a ta se pro ni stala osudovou. Prožila tady podstatnou část svého života jako žákyně a hlavně později jako učitelka. Šla v mamčiných šlápějích a po gymnáziu chtěla studovat učitelství. Přijímací zkoušky ale nebyly žádný med.

„Bylo hodně těžké se tam dostat, protože nás dělalo přijímačky asi 340 a vzali nás 33. Takže to jako skutečně nebylo moc jednoduché.“

„Maminka byla učitelka, která učila na této škole, nevím přesně kolik let, ale když končila, tak já nastupovala po ní. Na základě toho, že šla do penze, tak bývalá paní ředitelka mě vzala. Jinak bych bejvala mohla být až v Příbrami nebo někde. Protože jsme měli umístěnku v kraji.“

Po pěti letech přešla učit na 2. stupeň velmi zajímavým a netradičním způsobem.

„Paní ředitelka rozhodla, že buď jedna z nás půjde pryč, anebo bude muset přejít na 2. stupeň. Já navrhla řešení, hodit si do klobouku, kdo z nás 4, kdo přišel v úvahu, kdo z nás tam přejde. No nakonec jsem se vytáhla.“

Dnes už je paní Heralová v důchodu. Ve volném čase luští křížovky, osmisměrky a sudoku. V období přijímaček a maturit si navíc pro zábavu vyplňuje testy z českého jazyka.

„Nejvíc se těším, když jsou přijímací zkoušky, protože to dělám všechny. Moje dcera vždycky říká: Jee, máma zas už bude pořád u přijímaček. Pak ještě maturitu dělám. Takže já mám pořád co dělat.“

Se svými žáky se paní Heralová vídá dodnes. Práci učitelky opravdu milovala a stále na ty roky moc ráda vzpomíná.

„Ježiš, já se dodnes vídám s tolika žáky. Hodně mi pomáhají někteří, spíš některé tedy. Že mi třeba i, zvláště když začal covid, tak mi nakupovaly.“

„Jsem ráda, že jsem učila. Protože myslím, že mě to zaměstnání naplnilo. Každou chvíli vzpomene některý žák, i mě navštěvují doma. Takže si myslím, že moje práce byla dost, dost přinášející užitek. A že určitě leckdo by mohl závidět, protože pokud nedělá svou práci tak rád jako já, tak určitě není na tom tak dobře.“